

салимски-те патріарси, списана отъ Доситеа, и какъ-то ся доказва и отъ Омарова записъ, който ся сохранява у руцѣ-те имъ съ наслѣдіето одного другаго. И второ, посылаеми-те отъ папа за Іерусалимъ патріарси, недержаха вѣке отеческо-то си вѣроисповѣданіе; вѣроисповѣданіе, кое-то бѣха должни да иматъ истинните наслѣдници святаго Кирилла; но отдѣлени отъ православіе-то чрезъ схизмата (раздраніе) неможеха да иматъ взысканія на права, които не надлежатъ вѣке на тѣхъ.

Предмета на отговора не е да испытыва догматы-те, и да докаже, кое е право-то: испытыва обаче: да ли папови-те патріарси, които искаха да усвоятъ Іерусалимскій престолъ, имаха право да ся называютъ наслѣдницы на Св. Кирилла, и да ли, кога-то дойдоха да взематъ тѣ наслѣдіе-то негово, кому-то всеищедха да ся казватъ ученицы, имаха все что требоваше да иматъ законны наслѣдницы.

Да замѣчимъ требова перво, какъ Римска-та Церква, отъ какъ ся отдѣли отъ Господни-те Церкви, отъ лѣта 880, не помысли за Іерусалимскій престолъ, освѣнь кога-то Крестоносцы-те завладѣха Іерусалимъ, и какъ между това, въ растояніе на два вѣка и повече, нито поне на сухо имя Патріархи не постави. Воистинна колко-то суетно, ако и да бѣше таково-то поставленіе, пакъ ищеше поне да ся появи, като засвидѣтелствованіе противъ задержаніе-то на